

Еволутивни процеси се одвијају на дуге стазе. Еволуција људског мозга траје стотинама хиљада година. Да би се тај процес убрзао и извале пожељне промене, а мождане вијуге испеглале, исправиле и управиле у једином пожељном правцу, ка путу који нема алтернативу, власт у Србији користи медије и остале инструменте. Један од тих инструмената, који делује на дуге стазе, носи ознаку „Обавезно“ јесу уџбеници. Као пример како тај инструмент изгледа и делује, служи уџбеник социологије за испит на првој години студија Економског факултета у Београду. Писац је Ентони Гиденс. Писац је са Запада, а Србија на путу без алтернативе као што знамо, путује на Запад. Ево неколико примера шта српски студенти уче и вредностима и истинама које треба да усвоје.

Поглавље „Хомосексуалност у западној култури“ (142. страна) нас обавештава, а студенте обавезује да науче: „Број људи (мушкараца и жена) који је имао хомосексуална искуства или је искусио снажну склоност ка хомосексуалности, вероватно је много већи него број оних који отворено воде геј начин живота“. Овде треба обратити пажњу на израз „геј“ који се у уџбенику често користи, а значи весео, а весео жели да буде свако. То је, значи, понашање које је нормално и пожељно. Даље писац наставља: „Степен у којем је хомосексуалност присутна у западним културама, најпре је постао познат објављивањем истраживања Алфреда Кинсија. Према његовим истраживањима, само половина америчких мушкараца у потпуности је хетеросексуална, судећи по њиховим сексуалним активностима и склоностима у пубертету.“ Даље учи студенте: „Да је највеће Кинсијево откриће било да је 37 одсто мушкараца имало бар једно хомосексуално искуство до нивоа оргазма. Додатних 13 одсто осећало је хомосексуалну жељу, али није предузело ништа да је оствари.“ Академски грађани који ово читате и учите, време је да се упитате, уколико нисте члан „Квирије“, да ли сте нормални. За академске грађанке, како се из даљег текста закључује, има још времена.

Са женама је ситуација нешто боља (или гора, зависи од схватања). Жена хомосексуалаца је, по овом истраживању, за утеху (или нажалост) много мање, односно, непуну трећину популације. Или, како писац каже: „Око 2 одсто жена било је искључиво хомосексуално. Хомосексуална искуства је имало 13 одсто жена, док је 15 одсто признало да је осећало хомосексуалну жељу која није остварена. Кинси је са својим колегама био запањен резултатима које је показивала њихова студија, па су они поново проверавани уз помоћ различитих метода, али су закључци остали исти“. Ова истраживања су спроведена 1948. и 1953. Да ли је број овако опредељених порастао у међувремену, и да ли је хомосексуално понашање нормално, ако је таквих пола мушкараца и готово трећина жена и то на Западу, који је узор у сваком, па и овом погледу, остаје студентима да закључе својом слободном вољом припремајући испит.

Даље, аутор наводи да су каснија истраживања дала ниже проценте, али да је то

последица жигосања ове појаве у друштву, па се анкетирани нису отворено изјашњавали.

На страни 143, у поглављу под називом: „Ставови према хомосексуалности“, писац даље образује студенте: мада је хомосексуалност све више прихваћена, и хетеросексизам и хомофобија остају дубоко укоренењени у многим областима западног друштва; антагонизам према хомосексуалцима и даље опстаје као део емотивних ставова многих људи. Примери насилних напада или убистава хомосексуалаца и даље су исувише чести. Зато многе хомосексуалне групе спроводе кампање за класификацију антихомосексуалних чинова као „злочине из мржње“. Да ли ово звучи познато? И да ли је „говор мржње“ такође „злочин мржње“?

Надаље, у поглављу „Кампања за законска права и признавање“, страна 145, писац наводи да чак и у Америци има неких ненормалних особа које бракове хомосексуалаца осуђују, односно: „У Америци постоје групе (добро није написао да су у питању изоловани појединци) које врше притисак на хомосексуалце да промене своје понашање и ступе у брак са особама супротног пола. Неки [1] још увек хомосексуалност сматрају перверзијом и жестоко се противе било каквим одредбама које би је легализовале“. Ето, тако већина становника Србије и СПЦ по овом аутору постадоше мањина, односно **неки** у светским и глобалистичким трендовима, уз то и ненормални.

Аутор је даље обрадио, а студенти треба да науче поглавље „Заједнице хомосексуалаца“. На 201. страни обавештава (а студенти уче) да се: „У Британији 1999. година узима као прекретница, јер је одлуком једног суда проглашено да ако је хомосексуални пар у стабилној и постојаној вези, могао би се дефинисати као породица.“ Браћа [2] преко Атлантика не заостају: „Године 1999. један суд у САД подржао је родитељска права мушког геј пара да се у крштеници деце која су рођена од сурогат мајке обојица потпишу као родитељи“. Ето одлуке суда на коју ће, по принципима англосаксонског права, моћи да се позову и остали судови у Америци. А одатле до ових простора, уз стратешка партнерства иду и оваква, брачна, што подразумева усвајање и васпитавање деце у таквим браковима.

Али ту није крај. Аутор уџбеника у поглављу о етничким сукобима наставља да образује генерације студената. На страни 272, у опису покушаја етничког чишћења, (које је остало на покушају, јер Запад није дао), зарад објективности, аутор пише: „Хрватска, на пример, постаје независна „моноетничка“ држава, после скупог [3] рата у коме је протерано на хиљаде Срба. (О побијеним хиљадама ни речи, а стотине хиљада протераних су

претворени у хиљаде, баш као и жртве у Јасеновцу). Такође, по аутору то је само **покушај** етничког чишћења.

Ради потпуне, објективне слике, у уџбенику су описани и сукоби и Босни и на Косову и Метохији. Иста 272. страна: „Рат који је избио у Босни, 1992. године између Срба (почасно прво место, јер је и кривица таква, односно, рат су започели Срби), Хрвата (и они су мало криви, али само мало) и Муслимана (треће место јер су жртве, велико м), укључивао је, пре свега, етничко чишћење босанских Муслимана (опет велико м, и из реченице је изостављена реч покушај, па остаје чисто етничко чишћење, а добро се зна ко га је спроводио). Хиљаде мушкараца муслиманског порекла принудно је одведено у логоре, а против муслиманских жена спровођена је кампања систематског силовања.“ Аутор не наводи ко је то радио, али студентима Економског факултета остаје да закључе, пошто су Срби првоименовани, а муслимани вероватно нису затварали своје, нити силовали своје, осим што су их по мало убијали приписујући злочине Србима. Сребреница није споменута, али зна писац добро, да толико пута већ (зло)употребљена, код сваког ко учи из ове књиге, неминовно лебди у мислима.

А сада да видимо како студенти уче шта се десило на Косову и Метохији: „Рат на Косову (у уџбенику се користи назив овог дела српске територије, како га користе државе које су признале самосталност) 1999. године, подстакнут је оптужбама да су српске снаге вршиле етничко чишћење (оптужбе су биле довољне за бомбардовање) косовских Албанаца муслиманске вероисповести из покрајине. (Опет ти јадни муслимани као у Босни, и опет исти злочинци као у Босни).

У оба случаја, босанском и косовском, етнички сукоби су интернационализовани. Стотине хиљада избеглица преправило је суседне области, доприносећи даљој дестабилизацији региона. (О томе да је у оба случаја избеглице организовао НАТО – ни речи). Западне земље су интервенисале дипломатски и војно да би заштитиле људска права етничких група које су постале мета етничког чишћења“. (Више нема **покушаја** етничког чишћења као кад су га Хрвати вршили, јер се зна против кога је НАТО интервенисао).

Аутор закључује, а студенти Београдског универзитета уче – страна 273: „ На Косову (опет тако назива српску покрајину), уследи процес „обрнутог етничког чишћења“ Албанци са Косова су почели [4] са протеривањем локалног српског становништва. Присуство мировних снага Уједињених нација, Кфор-а није било довољно да спречи поновно избијање етничких тензија“. Дакле, Албанци су само узвратили, они су просто

Пеглање студентских вијуга

Пише: Љубиша Спасојевић
субота, 02 јануар 2010 17:38

били изазвани – и самим тим су аболирани – на етничко чишћење које су спровели Срби, и због тога је и шиптарско етничко чишћење само **покушај**, за разлику од српског.

Ово је уџбеник који је прихватило и одобрило Министарство просвете Србије. Министарство просвете је део Владе. Влада управља државом. Држава брине о становницима, образујући младе. Како? Ето баш овако!

[1] То су неки који су ненормална мањина, прим. аут.

[2] Испред речи браћа убацити придев који читаоцима први падне на памет

[3] Мора да је скуп пошто је држава писца била један од инспиратора и финансијера, али је јефтин, јер су животи Срба у хрватској јефтине, прим.аут.

[4] Али, нажалост, нису завршили, прим. аут.